

te helpen. Een klinkende klap op zijn broek bewijst hem, dat Bot-Jaap nog wat anders kan, dan grijpen en met een: „Daar, weergaschen deugniet! dat zal je leeren kleihappen. Heb jij nog niet genoeg aan een *emmer* vol? Moet jij je mond en je broek ook nog vol hebben, landhaai? Zeg, Tienis, geef dien hongerhals een *half* emmertje. Zijn moeder heeft genoeg, als ze de klei van zijn broek schrapt en de mondvol van haar jongetje erbij krijgt!”

Onder luid geschater van de omstanders, die Piet Molm allen kennen en wel weten, dat het bij-de-handje een lesje verdient, krijgt Piet zijn halve emmertje — en veel minder trotsch, dan hij gekomen is, stapt sinjeur de achterpoort uit en naar huis, vergezeld van de spotters der aanwezigen.

„Dag, Piet Smul!” „Lekkerbek!” „Piet de Snoeper!” „Smakelijk eten!” hoort hij van alle kanten.

„Piet, wees er zuinig mee; niet alles vandaag opeten, vent! 't Mocht ereis zwaar in je maag liggen!” roept Bot-Jaap hem nog achterna, maar Piet hoort het al niet meer, want schaamrood over de gekke vertooning, die hij maakte, heeft hij het op een loopen gezet, zoodat hij in een oogenblik thuis is.

Moeder Molm stond niet gauw verbaasd over een of andere daad van haar Piet. „Van dien jongen, mijn lieve mensch, kan je alles verwachten. Die komt nog ereis aan de galg. En of je hem al half dood ranselt, dat geeft niemendal!” zoo klaagt ze telkens. Of *niet* ranselen, en wat meer liefde en zorg Piet niet beter op den goeden weg zouden brengen, dat schijnt ze nooit bedacht te hebben.

Ditmaal echter sloeg ze van verbazing de handen ineen. Allereerst, toen ze hem in de verte zag aankomen. Daarvan begreep ze nu net niemendal. *Nu* al terug? Ze had vast en zeker verwacht, Piet in de eerste twee uren niet te zien. Nog geen half uur was hij weg geweest. Neen maar, als *dat* geen wonder was, dan wist ze het niet, verzekerde ze nadrukkelijk aan een buurvrouw, met wie ze dat half uur had staan zuchten en klagen over de luiheid en onbehoorlijkheid van haar „jongens.” Grooter echter wordt haar verbazing, nu Piet naderbij komt. De lichtgrijze klei bedekte als een glimmend schild Piets buis en broek. Heel den voorkant is met een vrij dikke laag modder bedekt; zijn gezicht is vol vuile smeeren en vegen, zijn linkermouw heeft, behalve aan den elleboog, waarmee hij in den hoop geschoten is, nog een mooi plakkaatje op den onderrand, daar Piet zijn gezicht zooveel mogelijk „gereinigd” heeft.

Vrouw Molms verbazing uit zich spoedig op een zeer bijzondere manier. Met krachtige hand grijpt ze Piet bij den kraag, en hem vooroverbuigend geeft ze onzen held op dezelfde plek, waar Bot-Jaaps hand hem greep een hagelbui van klappen, die hem een luiden kreet ontlokken en hem de tranen over de groezelige wangen doen stroomen, — twee witte strepen teekenend, als krijtschrappen op een zwart bord.

„En nu, schoongemaakt, zoo gauw je maar kunt. En dan dadelijk hier, om te helpen aan de vloedplanken.”

Dit bevel laat Piet zich niet tweemaal geven. In een wip is hij het huis